

ВИХОДИТЬ в ЧЕРНІВЦЯХ
що середі, п'ятниці і неділі,
з тижневим додатком
„РУСКА РАДА“.

Редакція, адміністр. і експедиція
при улиці Петровича ч. 2.

Рукописи звертає ся лише на поперед-
не застережене. — Реклямації неоче-
чатані вільні від оплати поштової.

БУКОВИНА

ПЕРЕДПЛАТА на „БУКОВИНУ“
разом з „Рускою Радою“:
на цілий рік . . . . . 20 К. — с.
„ пів року . . . . . 10 „ — „
„ чверть року . . . . . 5 „ — „
„ місяць . . . . . 1 „ 70 „

Поодинокое число „Буковини“ 16 сотиків.
Передплата і належитість за інсератаці
платні в Чернівцях.

Народні зрадники.

Попри усю гніль зради зі сто-
рони колишніх політичних приятелів,
приходить ся нам бороти ще з
домашніми доморослими ворогами.
Хто вони є, знаємо їх наскрізь,
програма їх не велика, у них одно
на меті — за гроші — рублі „а-
динь народъ отъ Урала по Кав-
казъ“. Се їх одно стремління —
дальше вони не годні сягнути, бо
в них нема речі й нема охоти, бо
за малий би їм був процент.

Пригляньмо ся роботі ренега-
тів. Ми поминаємо їх ролю у Гали-
чині, де вони звязали ся разом з
Поляками до нищення наших стрем-
ління, до нищення морального і мате-
риального нашого народа. Їх робо-
та там в Галичині основує ся на
відбираню нам мандатів з наших
округів, а тим самим, що силівже
не мають самі дістати, що підпо-
ри не мають вже в масі народа,
тому тратять вони мандати, митеж
тратимо, а виходить хто? Поляк.
Се найновіший здобуток політики
кацапської. Тут на Буковині що во-
ни зробили доброго для народа?
Від 1848 р. аж до найновіших
часів не чути було, щоби вони ро-
били якесь добро народови. Вони
вічно кирили, відколи свідомі
люди почали дбати про народ від
неб. Федьковича до нинішнього полі-
тика Стоцького, Пігуляка, Василь-
ка і інших. Чого хотять вони?!
Вони чуючи свою мізерію, кричать,
що люди починають процвітати ду-
хово і рости в силу, в масу свідому.
Кацапи буковинські рекру-
тують ся головню з попів, бо про

свївчих не говорять ся, вони ради
хліба тихо сидять по урядах і ні-
хто не знає якої вони віри. Вони
волоскої, найлекший викрут. Але
головний їх заступ — се попи і —
старий патріот грішний (як він
сам себе називає), жалує ся на
Стоцького, Пігуляка і Василька у
дописи „Народної (з)Ради“ в числі
15. Він жалує ся на тих людей,
що згуртували народ у свідому
масу в тов. „Січи“. Се попам певно
не на руку, бо мужик прозрі-
ває, пізнає тяжкий хрест на своїм
хребті і каже — попи! досить дер-
ти, ми не хочемо бути визискува-
ною худобою, а свідомими людь-
ми. І жалує ся — старий грішний
дерун, що уривають ся ріжні при-
носи, бо о се їм розходять ся. По-
літика їм не вигідна, бо вона не на
руку Румунам, та не на руку ру-
мунського митрополита, від котрого
сподівають ся червоних поясів за
„здорове здиране народної шкіри“.
Та возьмім проводира їх Гакмана.
Та людина висловила на їх зібраню
найосновніше їх бажання. „Кари
— кари на учителів — розни
їх президенте — бо годі видержати,
бо вони бунтують народ проти свя-
тителів, проти душіастухів.“ Чи-ж
треба ліпшого доказу на роботу
кацапні, як жадане кацапів кари
на учителів!

Вони — кацапи — получили
ся тепер з Румунами, аби знищи-
ти роботу над народом — бо зна-
ємо, що содію в оці, просвітна
маса народу другого. Вони полу-
чили ся з ними і кричать, дайте
нам силу в руки, а ми зробимо з
народа худобу, яку самі схочете і
будете поганяти нею на усї сторо-

ни. Ми знищимо усї „Січи“ усї
„Читальні“, усї „Каси“, бо знаємо,
що вони не на руку вам, а про се-
бе ми не кажемо вже, бо вони нам
до живого допекли. Вони получили
ся з Рептою, ходили бити чолом,
перед ворогом, значить і вони нам
вороги, Репта-ж нам явний ворог.
Ба кацапи в обороні свого покро-
вителя стають, бо де-ж би наймит
не став в обороні свого пана.

Кацапи верещать, що ті зайді-
українці ширять унію і наводять
примір село Раранче. Гей — сліпі
— хтож був причиною унії в Ра-
ранчу як не ваш батько Репта.
Гнет сильніша агітація понад усї
агітації українців, гнет волоских
попів насиланих попередниками Реп-
ти і самим ним у нашї села попів-
румунів. Ми знаємо, що люди не
зрілі — та сліпі вводять зовсім
в політику релігію. Вони грають в
релігійну дудку, але свідомі люди
відріжняють релігію від політики,
бо то справа иньша — цілком не
залежна від політики. Релігія справа
серця, а політика розуму і треба
знати, що як розум не йде все в
карі з серцем, так й релігія не може
йти ніколи в суміш з політикою.
Таке чинити вміють Єзуїти, але ви
кацапи певно ще до них не доросли.

В обороні Стоцького ми говорити
не будемо, як також Пігуляка і Ва-
силька. За них не слова, а діла
говорять, які потвердив народ й при-
знав добрими на вічу, а не на по-
нижаючим і раболіпним — гідним
кацапів — чолобитю ворогови. Ми
проти ворога виступаємо, а ви ли-
жете його ноги й руки замурані.
Хто-ж не чув огненної мови в обо-

роні прав руско-православного на-
рода в церкві, де нам забрали усї
права. Хіба падлюка потвердить
і одобрить кривди ворога над со-
бою. Ви з личних інтересів засту-
паєтесь за православну церкву —
але вона вам не так дорога як Пі-
гулякови, що в серці-душі чує
кривди свого народа і хоче запо-
бігти, хоче справедливости. Хто за
народ заступаєсь, той заступаєсь
за усї його бажання, в усїх справах,
то-ж й віри, кому народ, та маса
не мила, тому не віра народа, бо
йому все одно яка віра, але ки-
шеня дорога. І скажіть, хто біль-
ший фарисей чи Пігуляк — чи той
грішний старий патріот з „Народ-
ної з-Ради“.

Преса про всеукраїнський з'їзд.

Польська ненависть супроти Мос-
калів і германська ворожнеча про-
ти Славян утохмирили се, коли
почули, що на Україні те-ж захо-
дять ся люди біля національної свідомости і прав погнетеного народа.
Та погнетена Україна, що давала
взірці поетичним творам поетам
польско-української школи, як Маль-
чевському, Гоциньському, Залескому,
вона для них гарна, коли народ
спить й не рухаєть ся. Тоді та
Україна приманчива, бо безпечна
для польських панів. Але свідомість
у того народа — то *dzicz — haj-*
damaczezyzna — оттаке й тепер ви-
ходить на верх „*bratnia miłość*“ —
польської преси. „*Słowo Polskie*“,
щоби знищити вартість оттого з'їзду
сьміє ся, що на з'їзді були пред-

Із Т. Т. Єжа. Словачка.

Вільно переклала Богданна Ом. Гайбовицка.

На полудневім спаді Карпатських гір
ой, не весело живеть ся там спорідненим
з нами Славянам. Се народність давна,
що розросла ся доволі, та обєла землю
від Карпат до самого майже Дунаю, та
від ріки Тиси до пограниччя Морави.

Почувши, сразу візьмеш бесїду сло-
вацку за якийсь жаргон польської або
ческої мови, немов се відміна їх. Нарід
словацкій чесний, лагідний, спокійний,
та може як раз тому піддавав ся віками
чужій власті.

Чи був сей нарід коли вільний, ска-
зати годі на певно, як і те не легко
проверити, чи Словак в загалі бажав
коли волі, чи про ню думав? Піддав ся
Словак Мадьярови, та з легким серцем не-
мов би й радо носив віками мадярське
ярмо аж до часу, коли то і в его дрімучо-
спокійну країну заблукалась ідея волі,
народности та горячого бажання „бути
собою“.

Сим подувом чародійного леготу за-
няв ся ум, запалило ся серце Словака!
Словак-сем!... Я Словак, залунало
грімко по цілій країні.

Перший думав, що він Мадяр. За
Мадяра подавав себе заєдно, найпаче-ж
поза межами своєї батьківщини.

Хто-ж не знає тих „Словаків“-по-
хатників, що з олійками, образочками,
ножами та з всяким другим крामом
вештали ся по наших хатах, знакомі га-
разд вони в нашім краю.

І вони самі себе і ми звали їх
„Веньграми“ — та було-б так і досі, ко-
ли-б і для них не наспіла була ся „доба
ідеї“ — про яку сказано више.

Не знав нарід словацкій, з відкля
ся ідея взяла ся — сказано „з неба“ —
та єї прийняли як милого гостя; полю-
били — голубить стали.

Засїяла ся вона та приняла ся на
словацкім ґрунті в памятнім 1848. році.
Слабу сїю ростинку підкормили остаточю
сї, що найменше мали в сїм інтересу,
Австрияки. Вони єї розголосили, вони
додали їй жита та ваги, коли стали небо-
та землю рухати до борби з Мадьярами.

Опісля-ж вона сама вже розцвила
ся — се було лиш наслідком єї началь-
ного присканиа.

В роках же 1848. та 1849. вона
чуть животіла ще, вистрілила в сла-
боньке стебелце, заняла лиш деякі ви-
брані уми-голови: загалови була пови-
що не звїсна.

До сего загалу вчисляє ся і Янош
Журбай, що мав хатину в садку на пер-
редмістї в Кошицах, та і гарну донечку
Ленку.

Був се ремісник зажиточний, но
який ремісник — не скажу.

Я знав его, та не питав ніколи, яке
его ремесло? Вертає було в фартусї з
роботи, а домів прийде, фартух скидає
та вбирає куртину шнурковану на лад
гусарський; тоді вже і спочиває. Спочи-
ває радо; любив і гостей приймати,
„бором“ їх частувати, та забавляти дов-

гою балачкою. А балакати Журбаєви
було про що, в гузарах служив. Пізнати
же по нїм гузара і досі, хоть і літ ко-
пича у него мало не ціла, ну і круглень-
кий собі та грубенький під сам ряд.

Чоловік як барилка круглий, вує як
у сума — а сивий-сивий, чисто як мо-
локо, аж білий! Цілий свїт єму бай-
дуже; знає своє ремесло, свою донечку
Ленку, — що при собі плекає, кохає, та
це і про бої гузарські сказати вміє, що
то їх з ворогами в своїм швадронї звів
не мало.

Поза тим не питай его про нічо!

Воював в Італїї, в Німцях, в Ав-
стрії; знає про те, що з французом бив
ся, а за що, та за яке? — єму байдуже.

Ішов з швадронем — та ішов там
де вєдїли; розказ старшини ставав єму
за все, совість у него чиста — бо „бе-
фель“, то „бєфель“ тай годі.

Вислужив цілу капітуляцію, оженив
ся та осїв на ґрунті. Умерла жінка,
трохи поплакав, а там і забув, й цілою
свлюю доброго серця полюбив донечку
Ленку.

Донечку свою любить старий Жур-
бай більше, чим всею у свїті, більше
також, як свого карого коня, що на нїм
всі бої перебив; та той кінь вкінци здох.

Ся для Журбая страшна катастрофа
була головню й причиною, що покинув
військову службу.

Наколи-б не се, не був би оженив
ся, не було-б у него і донечки Ленки
тоді.

Женитьба старого Журбая, се не-
мов би коначне „intermezo“, що мало
нагородить єму страгу коня.

— Карий був — ой, карий... каже
було, Семигородчик, ноги з жєлїза, доб
твердий, а ходи мягонькі... не знав, що
то спотикнуть ся... Чуєш Ленко? — не
знав, що се спотикнуть ся, ой, коли-б ти
его була бачила!...

Ленка не могла-б его бачити, бо
звісно, колиб не був здох карий, Ленки
не було-б на свїті ніколи.

В серцю вислуженого гузара вона
як раз виповняла здохлого коня, ще і як
виповняла — з добрим процентом, бо
надала ся дитина.

Добренька, слухняна, мила. Посилав
єї старий до школи, а вона вчила ся, а
вчити ся мала головню на те, щоб на
молитвослові могла молити ся в церкві.
Сесе і звільняло єї від всякої висшої
науки, як латина, географія, історія та
таке друге, бо се все учать доперва у
висших школах. Учила ся лиш тої мови,
якою говорила з батьком, себто словац-
кої. Батько, правда, знав нїби і по ма-
дярски, але яєсь не богато. Що кляв
— то кляв здорово по гузарски, але коли
пришло ся побалакати з правдивим Ма-
дяром, так мняв-мняв сердечний, аж прїв
з великого труду. Він бувало й в шва-
дронї не говорив инакше, а пайтати
(товариші) знаменито розуміли его, вони-ж
так само говорили по мадярски, бо се
самі Словаки. У них в бесїді чисто горох
з капустою, словацке з мадярським пере-
мішане гет наскрізь. Заговорить і тепер

ставителі Миргорода. Автор читав Гоголя і похвалив ся „знанем“ російської літератури, та концепт його — як би у нас прибули на з'їзд делегати Львова, Черновець і — Заболотова — пустий й гідний автора. Як би хотіло ся висміювати усякі з'їзди, то не минула би доля й усяких польських шпопок та вшехпольських комедій.

Та не Миргород є причиною виступу Вшехполяків проти з'їзду Українців, а коле їх в очи автономія України на цілій території заселеній Українцями, бо вони хотіли би своїми нечистими руками так розпаяти Україну, як старають ся о се в Галичині. Україна нам належить ся, бо там від більш тисячу літ проливається кров нашого мужика. Та Україна пересякла уже потом і кровю нашою, та правда й Поляків, від яких гнету відбивала ся Україна. Вшехполяки відмовляють нам Україні автономії, бо хотіли би самі запанувати над нею. Їм байдуже за Москалів, їм йде о своє пановане і на случай конституції в Росії загарбання урядів у свої руки так, як в Галичині, бо їх одиноким пляном є „Polska od morza do morza“ і гнет над іншими. Їм вільно домагати ся прав у своїй Польщі, але разом нема для їх пановання місця на Україні. Україна не лізе зі своїми правами до польської території, але й Польща не сьміє лісти до української. Завдяки тільки російському чиновничому правительству удалось Полякам в Хелмщині перехопити у католицькій релігійній таборі Поляків, тамошних Русинів з причини тільки заслплення петербургського синоду, але не довго мабуть воно буде, бо самі Москалі вже бачуть ними заповідяне лихо. Вшехполяки репетують у своїм органі, що „на се розбите Росії — се-то автономна Україна — не згодить ся не тільки теперішнє чиновничє правительство, але навіть і найбільші революційні російські елементи“ — і старають ся під'юдити Москалів проти нас, але чи їм то удасть ся, то ледви.

Другою приятелькою, звісна з

старий Журбай сам гузарским говором, та байдуже ему чи розуміє его хто, чи ні? Кривда того, що слухає! Справа мови перед 1848. р. в загалі мало обходила кого небудь. Не була вона на порядку деннім. Перед р. 1848. теж самі Мадари не вважали справу бесіди за важну, а до своєї мови не привязували вони якої особної ваги. Образовані Мадари, задержавши старий звичай говорили або лихо з угорска по латинськи, або ще гірше з латинська по угорски. Мадар не заціпає Словака за его бесіду, так Словак і сам не знав яка ся его бесіда, він часто-густо сам єї звав „венгерскою“. До таких належав і Янош Журбай.

Не вважав себе Мадаром — але Угром, а радше вислуженим гусаром. Знав по мадарски клясти, так і совість его чиста, зовсім спокійна.

В сїм дусі виховував і доньку свою. Ти Ленка учи ся сама читати на книжці. Не хочу, щоб ти без книжки ходила до церкви, як не бідака який.

На тїм то полягала его честилюбивість, его батьківська гордість. Се вже ему байдуже, що враз з читанем учить ся ме его дитина писати, числити, а за сям в головоньку єї втиснуть ся нові поняття та відомости, з устного переказу учителя. Він про се також не питає, а обходить его багато більше що друге. З Ленкою разом пішов до школи і Франко, син Журбаєвого друга. Сей то друг якоє нїби забув Франка зарано післати на науку. Та Франком старий Журбай клопоче ся не мало, раз про те, що то син его вірного друга, а більше ще тому,

своїх централістичних забаванок, являє ся — „N. Fr. Presse“. Вона рада би звести на манівці усї конституційні змаганя в Росії. Вона затревожилась всеукраїнським з'їздом в Полтаві і ухваленими на нїм резолюціями. Вона вмовляє в земців, що вони мали на думці одну „нед'їлимую Росію“.

Ухвала полтавського з'їзду, що покликє ся на Переяславський договір з 1654 р. так застрашили „N. Fr. Presse“, що вона остерігає російських автономістів, щоб не доводили до федерації, не допускали до підношеня національних і державно правних питань. І вона утихомирює свїй біль та страх тим, що російські прихильники конституційного устрою найдуть способи оборонити ся перед тими шкідниками. Такі то прихильники стають в обороні неділимої Росії, виходячи з противних товчків, а доходять до одної мети, та не однаковими стежками. Признати кождому, що належить ся, вони не годні.

Події в Росії.

Обізвав ся знова „Старець з Ясної Поляни“ і зазначив своє здивоване, що „анї соціялістичні анї буржуазійні партії не бачать сего, що Росія передовсім потребує, щоб відродити ся, одібрана землі і прочих средств продукції на спільну власність робучого люду“. Се після него перше і найголовніше домагане, яке повинна піднести ціла Росія.

Знов під проводом Гапона завязав ся „Російський Робочий Союз“, який не належить до жадної з теперішних партій, хотяй приймає програму соціялістів-революціонерів. Союз той признає право правління в краю російському (в значіню: мешкаючому в Росії) пролетариятови, а за найвідповіднійшу форму правління вважає демократичну республіку. Признаючи конечність генерального політичного страйку і цитуючи головнійшї пункти програми соціялістів-революціонерів „Російський Робочий Союз“ так оправдовує дальше в особній відозві своє повстанє: „Цїлий робучий народ Росії є зреволюціонізований. Та ему бракує доброї організації, бракує сильної організації боевої в Петербурзі, янаб

що хлопець сам собою припав ему дуже до серця.

— На скрізь гузар, хоть ще недоліток, трохи-трохи легкодух, ну але се з літами перейде. Та при тїм всім хлопець на скрізь щирий, сердечний. Янош Журбай має про него свою думку.

— Ось що він думає: Ленка моя то дівчина: дівчина сотворена на те, щоб віддати ся, чиж би се завадило, як би вона пішла за Франка?

— Сказав се другою, а друг відказав:

— Ей — не завадило-б нічо.

— Ну анї Ленці — анї Франкови?

Друг потакнув.

На се Журбай: — Знаєш ти що?

— Я посилаю Ленку до школи, щоб на книжці молила ся, пішли і ти свого Франка.

— Ба як би се мені був сказав хто скорше, Франко вже хлопчище.

— Ну то що? Краще пізно, як ніколи.

— Та чи він лиш навчить ся чого небудь?

— Стрібує.

— Ну, правда, стрібувати можна. Най іде.

— Тож пришли его до мене, а я вже їх разом виряджу.

На сїм стало. Старий Журбай прийшовши додому, сказав до Ленки: Гляди доню, підеш до школи, піде там з тобою і Франко. Там же, учи ся так, щоб засоромила Франка. Розумієш?

(Дальше буде).

обняла провід і повела народ до революційного бою. Сю задачу хоче сповнити „Російський Робочий Союз“, який має приготувити подїв в Росії так, що коли настане провізоричне правительство, щоб тоді у нїм вів перед і мав перевагу робучий люд, а не буржуазія, яка спокійно вижидает, щоб забрати собі користи, які виборє кровю своєю робітників. Бо оно дося все було так, що робітник занятий борбою на барикадах і не закримічав, як буржуазія, підшвиши ся з початку під гасла революційні, загарбувала власть в свої руки, щоб відтак не меньше безвзглядно давити робучий люд. Перед сим хоче охоронити російський люд робучий „Російський Робочий Союз“ з місцем перебування в Петербурзі.

В Росії не утихає. Цїла стоїть вона в борбі. Революціонери не спочивають, не заклали рук, але готовлять наново бомби і стріляють з револьверів на царських чиновників, і так в Варшаві ранено тяжко вистрілом револьверовим помічника циркулового комісара Головацького. В Ридзі напав незвісний чоловік на касiera Росса, коли вїз в дорожці гроші на желізницю і застрілив його і обрабував, а сам втік.

Революція ширить ся між козаками. В Новочеркаску не послухав розказу цїлий полк козаків, коли його вислано на поміч поліції при успокоєню заворушень. Не поміг також телеграфічний розказ міністра війни. В Лудзі потерпають, що між стаціонаваними козаками вибухне бунт, а поліцмаєстер Полтави увільнить зі служби двох бувших козаків, бо агітували за революцією. Посеред варшавської поліції панує безнастанно стан нарушеня і обявляє ся чим раз більша неохота до служби. Нема дня, аби не чути о убійстві, зранєню. Всього діть ся на вироки соціялістів. Поліціянтів сказаних на смерть, призначають переважно до сторожи перед замком, де для них небезпечність є найменше. З Ростова над Доном доносять, що панує там загальний страйк політичного характеру. Революційна товпа перетягає улицями сьпіваючи революційні пісні і викрикуючи проти правительства. Приходить часто до конфлікту з козаками, що уживають нагайок і пального оружя. Числять вже багато трупів і ранених. На залізничім дворці в Новоросійську прийшло до кровавого конфлікту між страйкарями а козаками. Страйкарі хотіли задержати поїзд, а коли мимо вїзвання не хотіли уступити, козаки дали салву. Богато убитих і ранених. В часі походу страйкарів в Ридзі прийшло до бійки з козаками і жандармерією, в котрій 18 осіб тяжко покалічено, а в Черкасах кївської губернії Геров робувала і мордувала Жидів. Здемольовано 200 жидівських домів і 150 склепів. Шкоди обявляють на 44.000 рублів.

Рада коронна зібрала ся у вівторок о год. 2. з полудня на надзвичайне засіданє. Присутних було 43 осіб, між ними всі міністри і всі в Петербурзі перебуваючі великі князі.

Проект Булігіна полагоджено на сїм засіданю до половини. Цар мав зажадати, аби наради прискороно, бо хоче оголосити конституцію 12. серпня і вїзвав, аби отверто висказати свою гадку о проекті. Більшість заявила ся за реформою тільки Побідоносцев, Лямсдорф і Манюхія заявили ся проти скликаня собора. „Правит. Вїст.“ доносить: По обговорєню справи, чи зрєвідований радою міністрів проект Булігіна згідний з засадами царського указу з 3. марта, приступлено до нарад над поодинокими артикулами.

Тимчасом Вітте уже у Новім-Йорку. Він сказав кореспондєнтови з бюра Райтера, що уживе усїх сил, щоби закључити союз.

Росія й Японія.

Підчас своєї їзди до Нью-Йорку кораблем „Цїсар Вільгельм В.“ Вітте так висказав ся до справоздавця „Бюра Райтера“: Майже в цілій Европі і Америці панує незване відносин російських. Пораженя Росії не означають того, що нїби то Росія стратила вже силу,

яку мала перед війною, або що Японія своїми побідами добула собі таку силу, що Росія мусить ся єї бояти. Як справа тепер представляє ся, то Японці не поробили таких успіхів, як то загално думано. Мусїлиби они посунути ся ще 2 рази так далеко, що-б досягнути властивої Росії, а тоді тільки мали би право диктувати условини мира. То що ся діє в нутрі держави, не може мати впливу на політику заграничну, а тим меньше на квестию, чи війну буде ся дальше вести, чи ні. Відтак однак дав Вітте до зрозуміня, що приложить всїх старань, щоби мир закључено, бо він є за миром як Росиянин і як чоловік. Але до осягненя того треба, щоб і Японці рукодили ся бажанем мира. Они повинні ся переконати, що Росія хоче мира, але не безусловно і ніколи не прийме условин, які хоть позірно нарушували би єї повагу державну.

Як тільки Вітте приїхав до Нью-Йорку, вручив проф. Мартєнзови слїдуючу заяву, яку той відчитав сейчас голосно перед представителями преси:

„Приїжджаю з повновластїю пізнати условини, які наш хоробрий ворог вважає за основу мирових переговорів. Виразно підношу, що є моїм поважним бажанем, щоби оба лицарські народи, які блище пізнали ся доперва на поли борби і один у другого пізнали цїнні прикмети, ту свою знакомість дальше плекали, аж дозріє она до трєвалой приязни.

Тимчасом треба вперед розважити условини, які ставляють Японці і розелїдити, чи суть они можливі до принятя для Росії, заки она приступить до формальних мирових переговорів. До тепер був звичай в подібних случаях, що всі прелїмінарі були залагоджувані перед зібранем ся повновласників, які вже мали лише довести до остаточного порозуміня. Факт, що цар російський згодив ся відступити від того старого, систематичного звичаю і імонував комісію, яка має пізнати условини нашого хороброго ворога, є ясным доказом приязних почувань, які має цар і его піддані до народів Сполучених Держав. Тепер хотів бим донести і сказати вашому народови, що є горячим бажанем цара і народа російського зміцнити ще вузли приязни між обома народами. Задля того так щирого бажаня цар без надумуваня ся прийняв сердечне запрошенє вашого першого горожанина. Коли-б прямованя до утвореня спільної основи задля мирових переговорів ся розбили, то цар і народ російський мимо того запам'ятають той доказ приязни народу американського“. Доносять, що американські банкири відбудуть з Віттем конференцію в справі улькованя позички російської в Америці.

Політичний перегляд.

Бунт Герерів.

Тільки вже разів оповідувано світові, що повстанє Герерів тут буде здавлено, тільки вже наслуухалисьмо ся про побіди „непоборимої армії німецької“ над „бандою чорних собак“, що справді приходиться ся нам здивувати ся, коли почуємо, що війна та не тільки не скінчила ся, а що властиво тепер найбільше

Оголошення Кас райфайзенських.

Перші загальні збори рускої каси пож. і щадн. в Слободзії-Раранчу відбудуться дня 19. серпня с. р. в шкільнім будинку о 1-й год. пополудни із слідуєчим порядком дневним: 1) Вибір надзорчої Ради. 2) Установлене стопи процентовой. 3) Установлене пожичок. 4) Вибір каспера. *Прокоп Кучурян*, заст. начальника.

Друкарня „Рускої Ради“ виконує великі роботи скоро і дешево.

25.000 Корон

виплатить фірма **Georg Schicht, Aussig** кожному, хто докаже що єї мило „ШІХТ“ складає ся із шкідливих частий.

МИЛО ШІХТА

(мило з оленем або ключем) є найліпше, найвидатнійшеяк також і найдешевше.

Вільне від всяких шкідливих складових частий.

При закупні прошу уважати, аби кожний кавалок мила був заосмотрений в напись „ШІХТ“ і в оден із знаків охоронних „ОЛЕНЬ“ або „КЛЮЧ“.

68 (4-25)

AUSTRO-AMERICANA.

Австрійське сполучење акційне корабельно-перевозове тов. в Триєсті.

Правдивий пасажирский оборот до Америки через Триєст-Нью-Йорк.

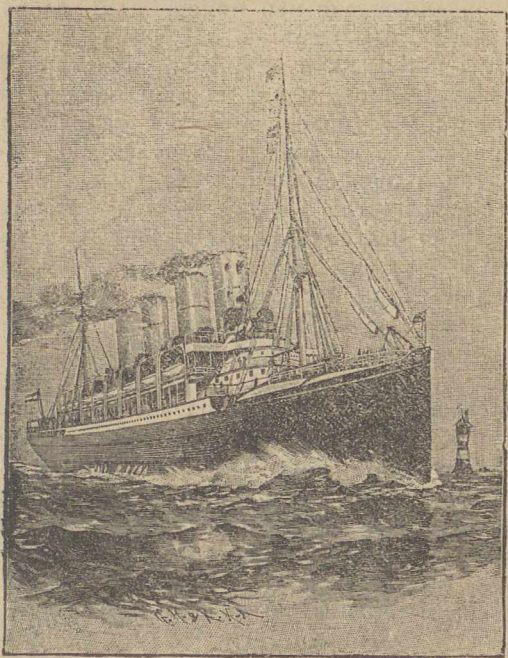
Генеральна АГЕНЦІЯ для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ:

Гольдлюст і Спілка

Чернівці, ул. Палати краєвої 6.

Для провінцій приймає ся агентів.

58 (8-10) н.

До Америки і Канади

перевозить найдешевше і вигідно
Лінія Кунарда

заступництво для Галичини

Йосиф Айле

у Львові, ул. Браєрівська 6.
63 (7-20)

Я, Анна Чіляк

58 (36-52)

завдячу власному випахови помади, через котрої уживанє зрієт мого волосє дїй пов до 185 см. довготи. Се є одинокє средєтє проти випаданє волосє, скніпає і приєпішає его зрієт відає великі прислуги панам, котрим йде о красні вуси і бороду, запобігає передчасному лисєню і сивїню, взагалї чудотворна ся помада вертає волосєям так на головї як на бородї натуральну полискуючу бавру. Дїлає она однаково так у молодих як і стариків. Я уживала єї 14 місяців. Цїна одного слоїка 1 зр., 2, 3 і 5.

Щоденна розсилка в цілий свїт за попередним надїсанням гроший, або за послїплатою. Найліпє замавляти просто з фабрики:

Анна Чіляк

Відень

I., Graben 14.

Головний склад в Чернівцях: Шмід і Фонтін.

Заряд друкарні „Рускої Ради“ звертає увагу інтересованих, що всі друкєорти висїлає лиш за попередним надїсанням надїсности або за послїплатою.

Помічник торговельний

попугає місця. Може вести і бухгалтерськє терпю. Адреса: Гаврїлї Гогол, корїний слєпєт з Кучуровї велїнім. 67 (6-8)

Учебник

рільництва

для шкїл рїльничих і спорїднених закладів а також

до ужитку для практичних рїльників

уложив
Евгенї Жуковский
директор школи рїльничої на Буковинї практичний рїльник.

До набутє в друкарнї тов. „Рускої Ради“ Чернівцї, ул. Петровича ч. 2.

Цїна 4 коронї.

При замовленїях поштою, належить ся посилати 30 с. на порто.

Композиції Ярославенка

на фортепїан

64 (2-2) „Любонї“ вальсї по К. 1-50
I. Народний Марш, К. 1-

продають ся в книгарнї Г. Пардїного в ЧЕРНІВЦЯХ в Галичинї по всїх книгарнях.

Головний склад „Українська накладня“ у Львовї ул. Вроновска ч. 8. Чекkonto 869-909.

КАНЦЕЛЯРИЯ

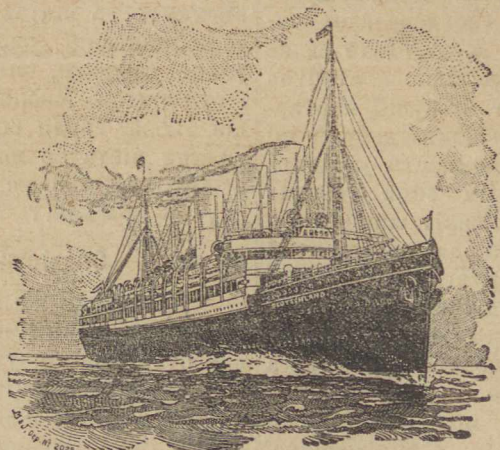
друкарнї товариства „Рускої Ради“

отворена

в недїлю і сьвята від 1/2 11 до 1/2 1 год. попол.

Hamburg—Amerika Linie

Проста переправа без переїзданя.

Знанням із своєї скорости поштовим і пошпїшним кораблем т. зв. Doppeldecker Schnelldamf.

З Гамбургу до Нью-Йорку, Канади, Бразилїї, країв Ля-Плята, Полудневої Африки і Східної Азїї.

Парївцї „Гамбург—Америка“ лїнїї відзначають ся тим, що єуть заосмотренї в знаменитий харч, чистї каютї, і пасажири їдуть ними скоро і безпечно.

Видача карт до всїх стаций Сполучених держав і до Канади

Близшї услїва удїляє охотно
ГЕНЕРАЛЬНА АГЕНЦІЯ для БУКОВИНИ.

57 (5-5)

Чернівцї, ул. Паньска 16

Склад товарів Б. Бальтінестра молодшого

Чернівцї, улица Головна-Енценберга ч. 3.

Поручає яко случайну продаж, найбільший вибір лїтних артикулів по знижених цїнах.

Парасолї від сонця, чистї шовковї з наймоднїйшими ручками. Чорні Eu tout cas (Гаранція через один рік.) у всїх модних красках. Цїгарницї і прочї подібнї артикули після послїдної моди. Парасольки дїтинячі, парасолї від дощу, для панів, пань і дїтей, рїзного рода

Капелюхи. Самостїйна продаж капелюхї Г. Г. Іта у Віднї, і Осїпа Шїхера і Синїв бїльший вибір капелюхїв Габїга, найліпшєю лїдоєну пїшю і т. п. в рїзних фасонах.

люхїв з п. к. надїрних фабрик капелюхїв в Грацу. Landstätter & Söhne у Віднї. Найліпшїх і найдешевшїх фабрикатів з фїльцу, Цїлїндри і кляки після найновїйшої моди.

Артикули до подорожи. Найбільший вибір валїзок, куфрїв, пуделок, ташок, клункїв і ремїнцїв до шакovanja, касет, цїратових мїшочкїв, нецезаркїв, пледїв, мїшкїв на бїле дамських мошонок на дорожнїчнїсти і т. д.

розпала, та що мабуть навіть сам Трота, вожд німецький в тій війні, наклонює ся до мирного закінчення війни. Мурині, яким красша смерть від німецької кулі, чим жите в сражній армії, яке над ними розтягнули німецькі культуртрегери — бють ся хоробро і волять вигинути що до одного, чим піддати ся. Значить ся в разі навіть побіди Німеччині лишити ся вилюднена пустиня африканська. А чи она зверне Німеччині міліони, які вже пожерла нинішня війна і які ще пожере, коли доведе ся єї вести до кінця, що може ще роки потривати? Чи она причинить ся до піднесення значіння і зросту сили Німеччини? Не диво проте, що в Німеччині вже нині обявили ся надії, що парламент німецький, коли прийде затверджувати видатки на війну і нові ухвалити, присуде правительству до закінчення війни, та порадить єму шукати вільної справедливої, та людської дороги до заспокоєня бунту — а дорога ся: усунене знущання німецьких культуртрегерів над поневоленними Герерами, знущань, для яких назва варварських є ще за делікатною.

Телеграми „Буковини“

із дня 5. серпня 1905.

Новий Йорк. Вітге нині був представлений президентови Рузвельтові, який єго як найсердечніше поздоровив. Вітге передав власноручне письмо російського царя, висказуюче погляд царя на рішачі обставини, після котрих можна осудити услівя мира і після котрих хоче стрібувати прийняте єго. Цар не хоче одязк оскорбити повновласти Вітго.

НОВИНКИ.

Чернівці, 5. серпня 1905.

Конець страйку в Юрківцях. В суботу, 16. липня с. р. покінчили страйкувати в Юрківцях. Сюда приїхав пан староста Краль і з єднз посесорів з робітниками так, що робітники юрківські мають діставати 11-цятий сніп від кожного збіжа, пів гелетки муки і пів тонки соли на одного робітника на тиждень.

Ще Порт Артура. Недавно вернув до Росії военний кореспондент П. Носін, який перебув цілу облогу кріпости і тепер описує, що видів. Осє кілька єго доказів про хоробрість і розум Штесля: Коли Порт Артура зачали облягати від моря, генерал Штесль дозволив вивозити з кріпости цілими вагонами муки, сіль, цукор, консерви, скондензоване молоко, овочі, напої і т. д. А стало ся се з тої причини, що на півночі станула велика армія російська і купці портартурскі знюхали, що зроблять добрий інтерес коли припасами кріпости угостять офіцерів тої армії. Чи знов генерал Штесль згодив ся на вивіз живности з кріпости безінтересовно, для гарних очий купців? Конець кінцем згодив ся мимо протесту генералів. На протест відповів, що Куропаткін не допустить, щоби надто довго проволікала ся облога кріпости, а зрештою він Штесль є командантом кріпости і дуже просить, щоби генерали не мішали ся в річі, о яких він децидує. Вночі 26. ст. ст. сїчня 1904 появили ся перед Портом Артура Японці. Офіцери, які мали зі своїми комендами ослобити батерії побережні, будили годинам, не мугачи трафити до батерії. Бо було найострійше заборонено познакомлювати їх з топографією кріпости! Того закау держано ся дословно і так точно, що коли раз царский вел. ловчий, головний повновластик Червоного хреста, хотів оглянути батерію, єго арештовано і мимо уніформу, мимо енергічних протестів, заволічено єго на стражницю. Так отже офіцери російскі не знали розкладу кріпости, але штабовці японскі перебрані за кулісів, робітників і т. п. крутили ся цілком безпечно по всіх єї закумарках. Коли почала ся облога і від суші, Штесль стратив цілком голову. Укріплення на горах окружуючих Порт Артура домагали ся скорого зміцненя. Але Штесль не мав нічого вільного мудрийшого до роботи, як з цілою енергією спити вже достаточо висьміяні „укріплення центральні“. Тисячі робітників двем

і ночію спали укріплення довкола старого міста, яке, яке лежаче в долині, можна було, мимо Бог зна яких залів спрятати кількома гранатами з сусідних горбів. Донерва приїзд ген. Смірнова закінчив ту дитинячу забавку „лицаря“ Штесля.

Перський шах, що його у Львові вигали за 44.000 кор. виїхав з Парижа до Остенди. На двірці пращав його в заступстві Любета полковник Лямі. Шах вдоволений з побуту в Парижі.

Великий пожар вибух дня 30. липня о год. 4. по пол. в Залучу (в Галичині), в долішнім фільварку, дідича Е. Криштофовича. Полумія обяло в одній хвилі величезний простір і всі господарскі будинки, шпихлери, стодоли і стирги запалали разом так, що площа до 100 метрів в квадраті представляла одно неколкоє огнище. Огонь був далеко видний, тож збіглоє до ратованя багато людей; були сторожи огнені з Снятина, Августдорфа (німецьких колоністів), з Вашківців н. Ч., „Січи“ з Залуча, Завалія і Вашківців, а крім сего і сивавки з фільварку і так 7 сивавок кинуло ся до борби з огнем. Коли пропала надія вирвати що небудь з горіючих будинків, то звернули всю силу на стіс опаленого дерева (кількасот метрів, вартости вісім тисяч корон) і в тій операції визначились особливо „Січ“ з Залуча, Завалія і Вашківців. Во коли всі пнші сторожі будьто поцували машини, будьто відіхали, то єї „Січи“ з своїми двома сивавками і звиз соткою людей працювали ціле пообіде і майже цілу ніч і виратували і ізолювали з небезпечених дров кільдєсять метрів. Для сих обох „Січ“ особливо вашківської, не знайшли і знатоки пожарництва слів похвали і признаня; Січови працювали дїєсно з надзвичайним пожертвованем, а не раз приходило так, що водолий стояв на падаючій стосі дерева і мав всего кілька цілх полін під ногами. — Шкода в забудованях забезпечена і вносьть до 60.000 корон. — іс.

Порох і курява на улицах нашого міста не можливі. Особливо улиці віддалені кілька кроків від середини міста, які через те не мають привілегій улиць спацирових, формально не можливі до переходу. Страшна посуха справилась, що на улицах витворила ся на 5 центиметрів груба верства пороху, який виповняє воздух, тамує віддих і ділає убійчо на груди. А магістрат як би сего і не запрячав, як би і не знав, що такі улиці як Руска, як дорога на „Habsburger-Höhe“, се улиці, на яких цілу днину панує великий рух і тих улиць не ведить або цілком скроплюють, або коли вже їх і скроплюють, то як би на сміх вечером, так що через ніч улиці висхнуть, а відтак через цілу днину, коли мешканці знов присидували тих улиць уживати, они заловнюють їх груди і очи пиллом. Хибаж магістрат не думає, що тільки груди багатих мешканців середини міста не можуть знести пороху, а груди бідайшого населєня суть на порох не вразливі?

Оповідки, іменованя і т. п.:

Дівоча 5-клясова школа виділова ім. Шевченка у Львові з правом публичности, удержувана руским товариством педагогічним, числила в минулїм році шкільнім при кінці 168 учениць. Рік шкільний закінчив ся торжественно дня 30. червня. Рано відбуло ся богослужєне в катедр. церкві св. Юрія, відтак отворено виставу рисунків і робіт ручних учениць, а по полудні о 4. годїні відбув ся поїєс в великій салі школи. До учениць промовляла директор школи др. Мих. Коцюба і управителька пані Олена Прокешівна. В імени родичів дякував за опіку і провід так давній уирав, Вп. п. Білецьким, як і новий директор сов. о. Евг. Гузар. Учениці — особливо єї, що покінчили V. клясу — працювали ся зі школою і збором учительским в зворушеню. Висліді клясифікації були ось такі: В I. кл. дістало на 46 дівчат, 13 дуже добрий поступ, 12 добрий, 14 достаточний а 2 недостаточний; 3 позволено повторити по єриях іспит з одного предмету, 2 не клясифіковано. — В II. кл. одержало на 27 учениць, 8 дуже добрий поступ, 10 добрий, 4 достаточний, а 3 недостаточний; 2 мугуть здавати по єриях один пред. — В III. кл. дістало на 34 учениць, 12 дуже добрий поступ, 14 добрий, 5 доста-

точний; 3 не клясифіковано. — В IV. кл. одержало на 38 учениць, 16 дуже добрий поступ, 17 добрий, 3 достаточний, а 1 недостаточний; 1 може здавати по єриях іспит з одного предмету. — В V. кл. одержало на 24 учениць, 10 дуже добрий поступ, 12 добрий, а 1 достаточний. Одна учениця з V. кл., Корчинська Ірина, умерла серед року; учениці брали участь в похороні під проводом збору учительского, а в день похороні відправив катехит школи заупокійне богослужєне. Разом одержало на 168 учениць 59 (то є 35.1 проц.) дуже добрий поступ, 65 (то є 38.7 проц.) добрий, 27 (то є 16 проц.) достаточний, а 6 (то є 3.6 проц.) недостаточний; 6 позволено здавати по єриях іспит з одного предмету (3.6 проц.), 5 не клясифіковано (3 проц.). Вислід клясифікації оказує ся отже зовсім вдоволяючий, а школа розвиває ся нормально. Збір учительский складав ся в сїм році з 26 осіб, В єго склад входили: до дня 31. марта п. Василь Білецький, проф. акад. їмн., яко директор, а єго жена п. Мария Білецька, яко управителька; від дня 1. цвітня, по добровільнім уступленю п. Білецьких, др. Мих. Коцюба, проф. муж. семинарії учит., яко директор, а п. Олена Прокеш, властителька музичної школи, яко управителька. Дальше були заняті: Арданівна Мария, Бережницька Олена, Вишневска Каролїна, Галіковска Мария, Кулачковска Олена, Мацке Маргарета, др. Морачевска Мария, Сабатівна Євгенія, Тишинська Евстахія, Тороська Олена і Ясеницка Олена; катехити: о. Лиско Василь і о. Мохнацкий Стефан; Адриянович Володимир, Гордицкий Ярослав, Гриневич Йосиф, др. Коцовский Володимир, о. Лужницкий Леонїд, Мартинюк Григорій, Мартиняк Теодор, др. Рудницкий Стефан, Чайковский Стефан. Виділ руского товариства педагогічного дякує сердечно всім П. Т. членам збору учительского за їх рівні труди і пожертвованє і просить і на дальше о таку саму успішну діяльність в школі. Виділ задумує в слїдуючїм році креувати одну, а по можности і дві сталі посади учительскі при сїй школі, з виглядами на заосмотрєне в будучности, щоби тим способом забезпичити школі сталий догляд і прийти в поміч численним доходячим силам учительским. Се креованє сталих посад є однак получене з більшими видатками, тому виділ звертає ся при сїй нагоді до свідомих патріотів, щоби зволіли мати все на оці розвій сєї школи і пособляли єї по зможі. Підчас єриї поробить виділ дальші адаптації для вигіднійшого і вимогам гігієни відповіднійшого поміщення школи. Місце є як звєсно само собою на школу дуже відповідне, бо поки що розтягає ся на площі Комітету будови театру чудовий огород, на котрім учениці можуть в погідні дни прохаджати ся і заводити гри і забави. Висис на рік шкільний 1905/6 відбудуть ся в трєх послїдних днях серпня, від 29. до 31., в канцелярії школи, від години 10. до 12., а по пол. від 4. до 6. Вписове платять ся піврїчно, іменно: учениці I., II. і III. кляси платять піврїчно по 6 корон, а учениці IV. і V. кляси піврїчно по 10 корон; на прибори наукові платять всі по 2 короні. Іспити вступні і поправчі відбудуть ся в днях 31. серпня, 1. і 2. верєсєня. — За виділ руского товариства педаг. і дирекцію школи: о. Іван Чапельский, др. Михайло Коцюба, А. Алишевич.

Руска народна забава зі співами, деклямаціями й танцями при участі глянцїної музики й сїльских сїчових музик відбудеть ся в неділю дня 13. серпня в Садагурі в цїсарекім огороді (мійскім парку). Комітет забавовий доложив всяких можливих старань, аби ся забава випала під кожним зглядом вельми величаво. Проте надїємо ся, що кождей, хто явить ся на тїй забаві, не пожалує сего. Забава розпїчне ся точно о 2-їй годїні по полудні походом „Січїй“ з прапорами і музиками. Вступ від особи для селян 10 сот., для міщан 30 сот., для інтелїгенції 1 кор., фамілійна карта 2 кор. Карти вступу можна дістати в торговлі п. Грищука в Садагурі й при касі на місці. Осібних запрошенє не висїлає ся. Вільні дати приймають ся з подякою. Чистий дохід призначений на бідних руских школярів. В разі непогоди відбудеть ся забава дня 3. верєсєня 1905. До ласкавої участі запрошує уклїно всіх без рїжницї нації. Прихід стороньских „Січїй“ пожаданий о 12-їй годїні

в полудне. Євентуальні бажаня кошових просить ся зголосити до торговлі пана Грищука. — Комітет.

Вітчанє управителя школи, Артемідора Проданюка з Кучурова з панною Мариєю Шилецкою, учителькою з Михальчу, відбуло ся на 3. с. м. в Чернівцях.

Позір! IV. загальне сьвято сїчове відбуде ся дня 13. серпня н. ст. в Снятині в такім порядку: 1. о год. пів до 2. в полудне відбуде ся на подвірї міщанської читальні концерт в память М. Драгоманова; 2. о год. 3. уставлять ся Січи і прибувші гості до торжественного походу, котрий удасть ся через місто на сїчовий майдан, де о год. 4. відбудуть ся сїчові виправи (пожарничі і гімнастичні) і товарискі забави. Отсим запрошує ся на сє сьвято всі галицкі і буковинскі „Січи“, та всіх прихильників сїчового руху, котрі зможуть при тїй нагоді переконати ся, що помимо скажених переслїдувань справа сїчова таки поступає наперед.

МАЛИЙ ФЕЙЛЕТОН.

Спомини з провінціальної сцени.

Переписав Іван Захарко.

I.

В сїмнайцятїм році житя, став я зєцером. От скінчила ся погана друкарська практика; про полицники-штурганці забув (бо перше в науці били — тепер є устава, що бити не вільно, але мимо того побивають дальше, лиш трошки лєкше як перше). Вільно мені було з паличкою ходити — в присутности старших товаришів, закурити папіроску. Щож мені тоді до щастя бракувало? Я став „паном“. Ба, але то було на весї, а саме в той час звичайно робота по друкарнях кінчять ся. Мама, не хотїла мені дати їсти пусто-дурно. Впрочім звідки бідна вдова, по старому військовому інваліді, з маленької пенсії могла утримати свого сина, котрий вже своїм „паном“ став. Син сином, мама мамою — але гроші на утриманє дай. Як не даш не будеш їсти. — Та все було би гаразд — як би була робота. Все дурниця. — Роботи нема, їсти треба, ба і ночувати мама не хоче дурно. — Шукай собі роботи, за хату і прачку плати — оттакє чув я що дня. Правда, перший місяць переогодував я у Львові (себо родинним гнізді) ну, але прецінь мушу до чогось взяти ся. Як нема роботи в друкарнях, треба бути чим иньшим. Але чим? До простої роботи не навик — зрештою я „пан“ — де-ж мені тепер свїжо унеченому зєперови брати ся за иньшу якусь простїйшу від друкарської — роботу? Пішов до вуйка, який недавно з Росії приїхав, розуміє ся з грїшми, бо там був через довгий час за огородинка, але пан помер, пані добра продала, а служба — на зелену траву. От і він приїхав до Львова, шукаючи собі занятя. Якось удало ся мені натягнути єго на два убраня, черевики, капелюх і триїцять „гульденів“. Спакував свої манатки, і повний мрій, з запалом, невимовною охотою і вірою в свої сили, що буду колись знаменитим артистом, удав ся на дворецьє залїзничий, а в чотири годин пізнійше, стояв вже в Долинї (містєчко за Стриєм) перед обличчєм директора театру провінціального.

Господи сьвятїй! Як нагадаю собі ту хвилю, який я був щасливий, як почув від него, що є місце і могу підписати угоду. Нічим для мене був цілий свїт. Театр, отєє жите — все проче пусте. Мені навіть здавало ся тоді, що актор, хоч я ще ним не був, є людина, супроти якої весь нарід, вся робота, всякі підприємства никнуть. А сцена, (під тим єловом, тоді я розумів лиш подїю) се місце так сьвяте, що треба „великого щастя“, аби на нїм станути.

Не хотїв їсти, не хотїв спати, радо платив акторам сїднаня — розуміє ся ті їли, пили і сьміяли ся з мене — здавало ся мені, що і себе продав бим, як би лиш хто що дав за мене, а вдоволив бим акторів, тому, що я також „актор“, що я також маю „голос“ між ними, а того щастя не кождей осягне! Словом, я тепер став собі „артист“, тай годі. (Конець буде).